

og saaledes naaer han op til 1,800 Kr. ved dette dobbelte Tillæg. Naar vi stryge Bestemmelsen og lade Normalbestemmelsen blive staaende, faar han en 100 Kr., eller det Beløb, der nu bliver sat. Det har været under Overveieelse, at man saa tager Hensyn til det Tillæg, som vi, jeg vil ikke sige forbande, men som vi have sat os imod. Det er ganske rigtigt, at man tager Hensyn til disse Tillæg, hvad enten man lader Punktummet staa eller stryger det ud. Det er givet, at man, som sagt, i begge Tilfælde tager Hensyn. I det første Tilfælde lader man det staa, giver det en privilegeret, ophøiet, urprælig Stilling, og i det andet Tilfælde siger man: Nei, i alt Fald skulle de ikke have baade i Pose og i Sæk. Naar Mindretallet under Nr. 197 har ment at kunne gjøre det Samme, altsaa paa samme Maade har rørt ved disse Tillæg, men kun har betegnet det derved, at det tilspør den 1ste Januar 1878, turde jeg fra Flertallets Side bemærke, at det ikke falder saa faa af de saakaldte ministerielle Tillæg, utvivlsomt ikke saa, efter den 1ste Januar 1878, og at der i Tillægene fra Kommunen for den Tid kan findes ikke saa, som nok kunne have Karakteren af en større Frivillighed, men derfor ingenlunde fortjene den samme Stilling, som man har givet dem strax før, thi de kunne være fremkomne fra Kommuner, som tidligere have lønnet deres Lærere saa knapt, at disse Kommuner ingenlunde fortjene Pris eller kunne kaldes dydige, fordi de endelig paa det vedkommende Tidspunkt have forløst disse Lønninger. Jeg skal endnu, inden jeg forlader dette, antyde en Bemærkning, der er sat i Slutningen af Betænkningen angaaende Maximalgrændsen. Det er en egen Sag med denne Maximalgrændse for Skolelærere; det er ikke saaledes som ved Maximalgrændsen for Statens Embeds- og Bestillingsmænd, thi det Sidste er en virkelig Maximalgrændse, det er et Pengeløb, og det kan ikke omvrides, at det er en Grændse, hvorefter de andre Grændser jo i Reglen ere bestemte efter Reguleringssummerne, der fastsættes af en Snes forskellige Autoriteter efter meget forskellige Beregninger af de Paagældendes Emolumenter, Bolig, Brænde, Jordløb og deslige. Vel revideres disse i Ministeriet, men Ministeriet kan unødigt fra sit Kontor her i Kjøbenhavn kritisk gennemgaa det Grundlag, hvorpaa Skoleraadene have arbejdet, da de fastsatte deres Indstillinger om Reguleringssummerne. Det er da ogsaa vitterligt, og jeg for min Part har modtaget mangfoldige Vidnesbyrd fra forskellige Egne i Landet derved, at der gives overordentlig mange Lærere, der staa med en Reguleringssum af 1600 Kr. og derved, og som, selv om Kapitelstarten nu havde været den samme, som den var i det Dieblif, da den blev fastsat, dog ikke havde en saadan virkelig Lønning som Reguleringssummen, ligesom der kan gives andre Lærere i andre Amter, der have

en Reguleringssum under denne Maximalgrændse, under 1,600 Kr., men som i Virkeligheden have Mere. Dette har gjort mig betænkelig ved for saadanne Forhold at sætte en Maximalgrændse. I det første Tilfælde ere de dobbelt forurettede, der saaledes have lave Lønninger og dog intet Tillæg have faaet, og i det andet Tilfælde blive de Andre forfordelte paa anden Maade. Derfor tror jeg, at Billigheden vilde have taalt for en Udjevning af disse bestaaende Uligheder, som jeg i dette Dieblif kunde bilægge med mange positive Exempler, der utvivlsomt ikke kunne omstyrtes. Billigheden vilde tale for at udjevne dette Forhold saaledes, at de Lærere, der stode omkring den nævnte Maximalgrændse, der kunde have faaet udover disse Grændser 50 pCt. af, hvad de ellers vilde have faaet, dog for Ingen mere end 50 Kr. Det er temmelig Lidt for en Mand, som, hvis det var anset rigtigt, vilde have faaet et Par Hundrede Kr., kun at faa 25 pCt. deraf eller 50 Kr. Men selv det vilde i de Tider, som vi nu have, være velkommen for Mange. Selvfølgelig vilde et saadant Beløb fragaa Andre, og derfor burde der utvivlsomt fastsættes til dette Diemed en vis Procent deraf af den hele Bevilling f. Ex. 10 pCt. eller 30,000 Kr., som skulle anvendes paa den Maade af Skoleraadene til Udjevning, derved vil Noget af den Ubillighed, der efter min Overbevisning er tilstede, være afhjulpen, uden at Staten kom til at lide en Skillings Tab derved. Dermed vil Hensigten formentlig kunne være naaet, at man med noget større Billighed og Retfærdighed faar udført de Regler, hvorefter man uddeler dette Beløb; det beløber sig til 300,000 Kr. og ikke mere. Det er imidlertid en Selvfølge, at det Hele er en vanskelig Sag uden nogen egentlig Gjennemgaaen af disse Regler. Jeg har ganske vist haat en Del Materiale i den Henseende, men jeg har manglet Tid til at fremstille, hvad det egentlig betyder, og vover derfor ikke at stille noget Forslag, men skal blot udtale en almindelig Anerkjendelse af, at der er Noget i disse Betragtninger, der fortjener Overveieelse og Afhjælpning. Jeg forlader nu Lærerne for at gaa over til Embedsmændene. Her danne vi 3 forskellige Standpunkter, et æret Mindretal, som mener, at der ikke bør gjøres nogen Forandring, hvilket det siger i sin Betænkning, og derfor ikke stiller noget Forslag; et andet æret Mindretal, som stiller Forslagene under 193 a. og b., og det Mindretal, hvortil jeg hører, som stiller Forslagene under Nr. 191 og 192. Jeg skal nu fremstille de Betragtninger, der have ledet os til at stille disse Forslag. Vi erkjende, at der er flere Forbrugsartikler, der ere blevne ikke ubetydelig billigere, end de have været, men denne Prisforandring har med Hensyn til en Mand's økonomiske Eksistens, naar han lever i en By, ikke kunnet trænge saaledes igennem, at den kan betegnes som en gennemgaaende Pris-